

Guds barn i mörker och ljus

Den som vandrar i mörker, där han haver intet ljus, han trösta på Herrens namn och förlite sig på sin Gud. Jes. 50:10.

I en djup, oändlig skog,
Svart av moln, där åskan slog,
Gick ett litet barn en gång
Dagen lång.

Ja, den dagen var så lång,
Himlen mörk och skogen trång.
Barnet i sin ensamhet
Gick och grät.

Grät och tänkte: aldrig mer
Jag min faders boning ser;
Här i mörker,
köld och nöd
Blir jag död.

Just då så förtvivlat var,
Molnet vek – och solen klar
Glänste fram –
och i dess ljus Faderns hus.

Allt var nu på stunden gott!
Allt stod nu, som förr det stått:
Samma bo och samma far,
Allt var kvar.

Så, Guds barn, går ofta du
Djupt i mörker – kanske nu –
Vet ej, vart du kommen är,
Vart det bär.

Känner idel maktlöshet,
Idel synd och otrohet,
Får av ordet ej den kraft,
Förr du haft.

Men så visst som Gud är kvar
Och en evigt trofast Far,
Skall du änn'
få ljus och tröst
Vid hans bröst.

Herren känner fåret änn';
Känns ock han av det igen,
Är på stunden allting väl,
Äter väl.

Hör blott ännu herdens röst,
Bida ännu vid hans bröst;

Dig skall ljus uppgå igen
En gång änn'.
Bakom svarta molnet där,
Bakom tjocka dimman är
Solen lika skon och klar
Ännu kvar.

Även i den mörka stund
Står ännu Guds fridsförbund.
Du har samma hulda Far
Ännu kvar.

Berg och högar falla må,
Jord och himmel likaså,
Herrens trofasthet ändå
Skall bestå.

Himlens barn är alltid sällt;
Fadern har det så beställt,
Det går alltid vid hans hand
Till sitt land.

Det lyssnar med glädje och fruktan
Till allt vad dess Fader det säger.
Visst står det som barn i hans tuktan,
Men äger dock allt, vad han äger.

Visst möter det sorger på vägen,
Visst trycker ock korset dess skuldra;
Visst blir ock den trogne förlägen,
När skyarna svartna och bullra.

Det barnsliga hjärtat visst bävar
Vid onda och stormiga tider;
Men likväl till himlen det strävar,
Och hjälten går främst i dess strider.

Att alltid få fly i hans sköte,
Förljuvar de bittraste timmar;
Och ännu vid dödsnattens möte
En stjärna av hoppet dock glimmar.

Visst bittrast av prövningar alla
Och gör oss så tröga och kalla,
och hjärtat oss ännu förråder.

Men pris ske Guds Lamm, som borttagit
All världens synder i tiden,
Oss redan i blodet rentvagit
Och gett sin rättfärdighets siden.

Glöm ej då, du Herrens barn,
Denna stund; blott stoft och skarn
Är all din rättfärdighet.
Glöm ej det!

Men i Krissto ren och skär,
Är du alltid Gudi kär,
Står du alltid som en brud
Täck för Gud!

Ty vad ende Sonen gjort,
Håller Gud så dyrt och stort,
Att ej all din skröplighet
Ryggar det.

Så Guds barn är alltid sällt,
Allt har Kristus väl beställt.
Kan det blott på honom tro,
Har det ro.

Under dagen vandrar det
Villigt i sin Herres fjät;
Natten vilar det med tröst
Vid hans bröst.

O, du saliga Guds barn,
Du som håller allt för skarn Mot att ila till Guds stad:
O, var glad!

Om ork synd och sorg och strid
Trötta dig i denna tid,
Öka de din längtan blott:
Allt gör gott!

Glöm då aldrig, vem du är:
Frälst och salig redan här;
Får ock sist på tidens strid
Evig frid.

- **C-O Rosenius** (1849)

© **Pietisten**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com